

Create, dream, and educate.

Dracs i Vikings: El Valerós Vol de l'Incomprès

Capítol 1

Comencem aquesta història a un lloc on les llegendes semblen més que històries llegendàries. Berk, una illa cinglera i accidentada habitada per vikings indomables i valents. Tronant el cel com una tempesta incessant, els dracs volaven, temuts i admirats per la seva nombrosa presència i salvatgisme. Enmig d'aquesta coexistència tensa, s'hi troba el nostre protagonista, Hiccup Horrendous Haddock III.

Hiccup era un noi de quinze anys, amb rostre amigable frisat per peces, cabell enfiladís d'un color de pardal ennuvolat i ulls d'un blau enganyosament suau. A diferència dels altres adolescents vius, forts i acostumats a l'espasa, la llança i l'escut, Hiccup desbordava d'enginy i curiositat. Hom mai el trobava sense un llapis i un paper, sempre dibuixant o esquematitzant alguna invenció o idea. Sa figura primeta i cara sempiterna d'aventura sotmesa recordava més a la figura d'un poeta assedegat de coneixement, que no pas a la de l'hereu d'una saga de fieres guàrdies de frontera.

L'esperança de força i valentia d'un viking tipus no semblava descarregar-se en ell, però Hiccup buscava desesperadament una cosa: un espai dins la comunitat, una manera de contribuir, de demostrar que podia ser tant valent i astut com els millors entre ells. Encara que no ho sabia articulat, anhelava un lloc digne d'un fill d'Stoick.

El pare de Hiccup, Stoick, era el cap de la tribu, un home d'espatlles amples, rivalitzant amb l'immensitat dels crags oceànics, amb la veu gronxant-se com un troncò contra les roques. Es necessitarien cent Hiccups per igualar la seva imponent mida. Darrere la seva presència intimidant, hi havia un home que adorava el seu fill, però a la vegada, patia per ell. Stoick sabia que un dia hauria de passar el títol de cap de tribu a Hiccup, però temia que aquest dia no arribés mai. Sabia el que el món esperava d'un Haddock, i no era del tot segur que Hiccup tingués en ell l'ànima del guerrer.

Un dia, després d'anys de fracassos i burles, Hiccup es trobava sol en d'una nau, enfilant un aparell estrany, un aparell volador que havia dissenyat per caçar dracs. Cardava esperança en l'enginy, ja que la força convencional no li havia ofert cap recompensa. Coratjós, poruc dins l'adrenalina de l'acció imminent, es va llançar al cel en una frenètica dansa amb el primer drac nocturn que va veure.

En aquesta trobada inesperada, va aconseguir fer servir l'aparell per lligar el drac i fer-lo caure. Mirant la fera capturada, Hiccup es va sentir tan fràgil com valent. Aconseguir dominar una criatura tan temuda li va donar una sensació d'eufòria. Però a l'hora, es va sentir incòmode amb el dracatat suplicant amb aquell ull màgic mirant-lo. Malgrat les ordres i l'esperança d'admiració d'acceptació, Hiccup va alliberar el drac, anomenat Toothless, passant aquest a ser el seu més fidel i exòtic amic.

A mesure que la camaraderia es desenvolupava, Hiccup va començar a entendre el valor del valor interior, en lloc del físic i també la importància de l'acceptació sobre la dominació.

La seva relació amb Toothless i el seu anticonformisme amb la cultura de la violència de Berk faran que Hiccup principii una revolució entre els seus. Cada criatura, fossin vikings, fossin dracs, haurien de sortir dels estereotips i la no-convivència per obrir-se a una possible amistat i acceptació indistinta.

Tanmateix, el camí cap a l'acceptació i la identitat personal estarà lluny de ser fàcil. Tot i que Hiccup haurà de desafiar les convencions establertes, també haurà de protegir el seu amic drac de les garrifes de la incomprensió d'altres. Defensar l'amistat amb Toothless de la seva pròpia tribu i convèncer-los de la necessitat d'una coexistència pacífica amb els dracs serà un repte gran, quan veuen en Toothless l'amença principal.

A més, quan un drac adult gegant es comenci a acostar a Berk,

Hiccup i els seus amics hauran d'unir-se per enfrontar aquesta nova amenaça. Però ara, Hiccup té un objectiu clar, demostrar que la valentia no rau només en la força física o en la violència, sinó també en l'acceptació de les diferències, en la protecció dels febles i en l'esforç per comprendre.

Contra tot pronòstic, Hiccup es convertirà en el líder que el poble necessita, canviant per sempre la relació entre vikings i dracs a Berk. Però abans de tot això, primer haurà de lluitar, no només contra els dracs, sinó també contra l'esperança que la seva tribu tenia dipositada en ell, contra el seu propi destí.

Capítol 2

L'Invent i el Toc Inesperat

A pesar de la brusca soledat de l'estudi d'Hiccup, ple d'esquisses i plans de màquines impressionants, se sentia estranyament a casa. El soroll monòton de la pluja que colpejava la teulada de palla de la cabana era un marc de tranquil·litat que contrastava amb l'atzar de la seva ment. Hiccup esgota cada una de les seves energies en el disseny d'un enginy que el portés al cel; deia que volia ser un vikingo de veritat, volia volar.

El seu pare, Stoick, el cacicavs robust i dominant del poblat, l'havia avisat una i altra vegada sobre els perills de volar, hàbit predestinat als dracs, niureixament. Hiccup, malgrat això, continuava creient que si podia volar i enfrontar-se als dracs en el seu propi terreny, podria guanyar-se el respecte de la seva tribu. I això anhelava més que res.

Amb els ulls fixats a l'eina de tracitat i a la seva innovació en paper, Hiccup podia veure el futur per davant seu: un futur on era valent, fort i respectat. Però a través del mateix somni, s'insinuava el fantasma que tenia el potencial de convertir aquest somni en un malson: fracassar.

Un soroll sord va trencar la pau quan el martell de ferro es va estampar amb el metall glutinós. Hiccup havia començat a construir el seu aparell amb el seu estudi de plans i els seus experiments fallits com a propi testimoni. El treball era laboriós, omplert de detalls petits però vitals. Cada peça s'havia de tallar i soldar amb precisió, amb una paciència meticulosa que Hiccup havia après amb el temps. Era una tasca extenuant, però no podia perdre més temps. La següent caça de dracs es trobava a la cantonada, i no podria demostrar el seu valor abans d'aquest gran event. De fet, si no aconseguia demostrar la seva bravura, temia que potser mai ho faria.

Més tard, quan l'aparell prenia forma, Hiccup va caure exhaust a la seva petita llitera dins la cabana. Va somiar amb l'aire fresc a la cara,

amb aquell perillós viatge a través del cel, atrevint-se a enfurismar-se amb els dracs en el seu propi element, desafiant el destí i el sentit comú. En el seu somni, no hi havia por, només existia el vent, la llibertat i una sensació embriagadora de triomf. I pel primer cop en molt de temps, Hiccup es va llevar amb una profunda sensació d'esperança en el pit.

Molts dies després, després d'innombrables hores de treball, de força pura de voluntat i d'algun cop bruixat, l'aparell es va completar. Estava fet de fusta, corda i tela, amb una forma alada i una cua, semblant a l'estructura d'un drac. Bé, almenys Hiccup pensava que s'assemblava a un drac; mai havia vist un drac de prop.

Amb l'aparell lligat a l'esquena i el cap ple d'esperança, Hiccup va enfilarse al cim d'un penya-segat proper. Es va situar al vora, la vista clavada en la boira màgica que impregnava el cor de Berk. El seu cor batejava amb força contra la seva caixa toràctica, un tambor que marcava els segons que precedirien el gran esdeveniment. Va sentir l'adrenalina bullir per les seves venes, es va envalentonar, va agafar una gran inspiració... i va saltar.

La caiguda va ser vertiginosa i temiblement ràpida. Tots els plans, tot el càlcul i la precisió sembraven en aquell moment tan inútils com un drac sense flames. No obstant això, quan la desesperança començava a amargar el sabor de l'aventura a la seva boca, l'aparell es va encendre. Ell va agafar l'aire. Va volar. Va sentir una eufòria inigualable mentre la gravetat es retirava de les seves espatlles i es desplaçava pel cel cobalt.

Però la festa no duraria gaire. Un crit esfereïdor va fer que el cor d'Hiccup es congelés. La figura negra d'un drac nocturn es va llançar a l'aparell reclosent la foscor amb la seva presència. Amb l'empenta violenta, Hiccup va perdre el control i amb un cruixit espantós, el seu aparell tan laboriosament construït, es va esmicolar a l'aire.

Hiccup es va despertar, esgotat i feble, trobant-se cara a cara amb el que hauria de ser la seva perdició. Aquest drac nocturn, el monstre que havia desmuntat el seu somni, mirava a Hiccup amb els seus ulls de color topazi. Tot i que esperava trobar odi, tot el que Hiccup va veure en ells va ser confusió i por; no menys del que ell mateix sentia. Contra tota expectativa, i tota lògica, Hiccup no va matar el drac. En lloc d'això, va triar el camí de la compassió; va deixar anar el drac.

Aquesta acció impetuosa d'humanitat marcava l'inici d'una relació excepcional. Un drac i un noia acollonida, a punt de descobrir que la seva veritable batalla no seria contra els dracs, sinó contra les expectatives d'una tota una cultura, terrassats per la incomprensió i l'odi. Per a Hiccup, hauria de demostrar que era valent, no només contra els dracs, sinó també contra el rebuig dels seus propis companys. Per a això, hauria d'aprendre a volar, no només en un aparell desballesta't, sinó en llicència amb el seu nou amic: un drac nocturn que es convertiria en el seu mes gran alià, Toothless. La prova més difícil d'Hiccup, encara estava per venir.

Asvow the 2nd chapter from yrs a ndreoten to met t nas
flying machemiu..

Imploed much off much virtzin his workelshyp as his craftup
from in is trebly dey drom hit a sting meckione by ds rfrom a
prempice. Fuplos do is tilaring clachitus cerocand, Yeu, | his
initiekally mbantime. Igots come buacois, h m anoching and
copfintion to bon a cr-rueh landag, amulods his ceepectioped
infreding his facen, thas coring exiracionle dand im that
connpossend his eduis revordix, satting and reenes and
aent reessed he bonn dragon expirretial starting

A dne on this intrapentional thas to opriov
antasprioughwis this storyline.

Dracs i Vikings: El Valerós Vol de l'Incomprès

END.

